

## פרשת אמור "וספרתם לכם"

ליקוטי הלכות (הלכות פסח ט, אות כב)

אורח חיים, הלכות פסח, ט:כ"ב

וזהו "וספרתם לכם" - 'לכם' לעצמיכם. 'לכם' - לעצמיכם דיקא, שכל אחד צריך לספר ספירת העומר, שהוא בחינת התחזקות הנ"ל לעצמו כפי מה שהוא ולא יפל בדעתו מחמת שנדמה לו שחבריו בני גילו טובים ממנו הרבה, כי אף-על-פי שהוא מדה טובה להיות ענו ולהחזיק כל אדם טוב ממנו, אבל אם יפל בדעתו על-ידי זה חס ושלום, אין זה עונה, אדרבא, זהו גדלות גדול שאין נאה לו שיעבד איזה עבודה להשם יתברך ועדין הוא רחוק כל כך וחבריו כבר זכו למה שזכו, כי אסור להרהר אחרי המקום ומי יודע מאיזה מקום הוא ובאיזה מקומות נמשך על-ידי מעשיו, כי אין אדם דומה לחברו כלל. וכן כל אדם שרוצה לצאת מטמאתו וזהמתו, שזה בחינת ספירת העומר כדי שיטהרו וכו', צריך לספר הימים לעצמו דיקא ואל יפיל אותו חברו כלל, חס ושלום. וזהו "וספרתם לכם" - 'לכם' לעצמיכם דיקא והבן היטב וכעין שכתב רבנו זכרוננו לברכה על פסוק, "אחד היה אברהם", שעקר התקרבות אברהם אבינו, עליו השלום, להשם יתברך היה על-ידי שחשב תמיד שהוא רק אחד בעולם ולא הסתכל על שום מונע ומעכב ומבלבל וכו', עין בתחלת הספר לקוטי תנינא ענין זה. ובאמת כמו שיש כמה מיני מניעות מהמונעים הרשעים או מתנגדים הרוצים למנע מהאמת בכמה הסתות ופתיים ודברי ליצנות וחלקלקות וכו', כן יש גם כמה מיני מניעות וחלישות הדעת אפלו מחבריו ואוהביו באמת. וכל זה אי אפשר לבאר בכתב רק כל אחד יבין בעצמו כפי ענינו וכנגד כל מיני מניעות וחלישות הדעת שבעולם צריך לילך בדרך הנ"ל בבחינת אחד היה אברהם לחשב כאלו הוא יחידי בעולם כנ"ל. וזה בחינת וספרתם לכם, 'לכם' - לעצמיכם כנ"ל. וכמו שמובא בהמעשה של החכם והתם. מבאר שם שהתם היה רצון וכו' ולא היה יכל המלאכה כראוי ומנעל שלו היה בשלשה קצוות וכו' והוא היה מתפאר בו מאד כמה נאה ויפה המנעל הזה וכו'. והיתה שואלת לו אשתו, אם כן, מפני מה שארי בעלי מלאכות נוטלים ג' זהובים בעד זוג מנעלים ואתה אינך לוקח כי אם אחד זהב וחצי? השיב לה, מה לי בזה? זה מעשה שלו וזה מעשה שלי. (דאס איז יענימס מעשה אין דאס איז מיין מעשה) ועוד, למה לנו לדבר מאחרים, הלא נתחיל לחשב כמה וכמה אני מרויח בהמנעל זה מיד ליד העור הוא בכך וכו', (עין שם כל זה היטב). והבן כי במעשה הזאת מבינים רב העולם כמה דברים הנוגעים לעבודת השם יתברך שצריך להתנהג בדרך התמימות ולהיות בשמחה תמיד אפלו בעניות ודחקות גדול וגם עבודתו ותפלתו אינו בשלמות כלל, אף-על-פי-כן יהיה בשמחה בחלקו תמיד ולא יסתכל על העולם כלל שיש להם פרנסה כנגדו בכפלי כפלים ויש להם אכילה ושתיה ומלבושים נאים וכו' וגם בעבודת ה' בתורה ובתפלה הם גדולים

מִמֶּנּוּ אֲלֵפִים פְּעָמִים וְאֶף-עַל-פִּי-כֵן אֵל יִפֹּל בְּדַעְתּוֹ מִזֶּה כָּלֵל, רַק יִהְיֶה שְׂמִיחַ בְּחִלְקוֹ תַּמִּיד, כְּמִבְאָר שֶׁשֶׁהֶלָּחם שָׁלוֹ הָיָה אֲצִלוֹ כָּל הַמַּאֲכָלִים שֶׁבְּעוֹלָם וְכוּ' וּמִנֶּעַל שָׁלוֹ שֶׁגָּמַר בְּכֹמָה יָמִים בִּיגִיעָה גְּדוֹלָה וְהָיָה מְלֹא חֲסָרוֹנוֹת וְהָרִיחַ בּוֹ פְּחוֹת הָרֶבֶה מֵאַחֲרִים, אֶף-עַל-פִּי-כֵן הָיָה יָקָר בְּעֵינָיו מְאֹד וְהִתְפָּאֵר בּוֹ הָרֶבֶה וְלֹא הִסְתַּכֵּל עַל אֲחֵרִים כָּלֵל וְאָמַר, מֶה לִּי בָּזָה, זֶה מַעֲשֵׂה שָׁלוֹ וְזֶהוּ מַעֲשֵׂה שְׁלִי וְכֵן"ל וְכֵן"ל. וְרַבְּנוּ זְכוֹרָנוּ לְבָרְכָה רַמְזָה בְּעֶצְמוֹ אַחֵר שֶׁסִּפֵּר מַעֲשֵׂה זֹאת שֶׁכִּוְּנָתוֹ לַעֲנִין תַּפְּלָה וְעִבּוּדָה ה', כְּמוֹ שֶׁמּוּבָא שָׁם בְּסוֹף שֶׁאָמַר רַבְּנוּ זְכוֹרָנוּ לְבָרְכָה, וְאִם הִתְפַּלֵּה אֵינוֹ כְּרֹאזִי הִיא מִנֶּעַל בְּשִׁלְשָׁה קְצוּוֹת וְהֵבִן, עַיִן שָׁם, הֵינּוּ כֵּן"ל, שֶׁצָּרִיכִין לְהִתְנַהֵג בְּתַמִּימוּת גְּדוֹל כְּדִרְכֵי הַתָּם הֵן"ל וְצָרִיכִין לְדַקְדֵּק בְּכָל הַמַּעֲשֵׂה לְקַח לַעֲצֻמוֹ מוֹסֵר וְעִצּוֹת מִדְּבָרֵי הַתָּם הֵן"ל וְלִילֵךְ בְּדַרְכֵּיו וְלִהְיוֹת בְּשִׁמְחָה תַּמִּיד וְאֵל יִבְלֹבֵל אוֹתוֹ הָעוֹלָם כָּלֵל וְאֲפִלּוֹ חֲבָרָיו שֶׁזֹּכִין לְתַפְּלָה וְעִבּוּדָה הָרֶבֶה יוֹתֵר מִמֶּנּוּ, אֶף-עַל-פִּי-כֵן אֵל יִפֹּל בְּדַעְתּוֹ מִזֶּה כָּלֵל רַק יִהְיֶה בְּשִׁמְחָה תַּמִּיד בְּכָל נִקְדָּה וְנִקְדָּה טוֹבָה שֶׁמֵּרִיחַ בְּתַפְּלָתוֹ וְעִבּוּדָתוֹ אִיךָ שֶׁהוּא, עַיִן שָׁם בְּהַמַּעֲשֵׂה וְתִבִּין:

### אורח חיים, הלכות פסח, ט"כ"א

וְעַל-כֵּן סוֹפְרִין הַיָּמִים לַעֲמֹר, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, "וּסְפַרְתֶּם לָכֶם"-לַעֲצֻמֵּיכֶם. מֶה הַתָּם 'וּסְפָרָה לָהּ לַעֲצֻמָּה', אֶף הֵכָא "וּסְפַרְתֶּם לָכֶם"-לַעֲצֻמֵּיכֶם, כְּמוֹ שֶׁמִּבְאָר בְּזִהְרֵי הַקְּדוּשָׁה, הֵינּוּ כִּי כָל אֶחָד צָרִיךְ לְסַפֵּר וְלִהְיוֹת יָמָיו עַל-יְדֵי בְּחִינַת עֲמֹר שְׁעוֹרִים שֶׁמִּשְׁמֵם מְקַבֵּל חַיּוֹת בְּכָל יוֹם וְיוֹם מִיָּמֵי הַסְּפִירָה שֶׁהֵם הַכֶּנֶה וְטִהָרָה לְקַבֵּלַת הַתּוֹרָה, שֶׁעָקָר הַכֶּנֶה וְטִהָרָה עַל-יְדֵי שִׁסּוּפֹר וּמוֹנָה בְּכָל יוֹם וְיוֹם אֵל הָעֲמֹר שְׁעוֹרִים שֶׁבָּזָה מִזְכִּיר אֶת עֲצֻמוֹ, כִּי בְּכָל יוֹם כִּי מְלֹא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ וּמִכָּל הַטְּמָאוֹת וְהַזְהָמוֹת שֶׁבְּעוֹלָם יְכוּלִים לְשׁוּב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ כִּי מְלֹא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, שָׂזָה נִתְגַּלָּה עַל-יְדֵי הָעֲמֹר שְׁעוֹרִים כֵּן"ל. כִּי זֶה יָדוּעַ שְׂאִי אֶפְשָׁר לְקַפֵּץ בְּפַעַם אֶחָד אֶל הַקְּדוּשָׁה בְּשִׁלְמוּת, כִּי הֵבֵא לְטִהָרָה מְסִיעֵין לוֹ, אוֹמְרִים לוֹ הִמָּתֵן, שֶׁצָּרִיךְ לְהִמָּתֵן הָרֶבֶה כָּל אֶחָד כָּפִי עֵינָיו, וּבּוֹדָאִי כָּל אֶחָד כָּפִי עֵינָיו בְּכָל הַיָּמִים שֶׁצָּרִיךְ לְהִמָּתֵן עַד שִׁיִּזְכֶּה לְהִתְקַדָּשׁ כְּרֹאזִי בּוֹדָאִי בְּכָל אֵלוֹ הַיָּמִים עוֹבֵר עָלָיו מֶה שֶׁעוֹבֵר מִחֲמַת שְׁעָדִין לֹא נִטְהָר מִזְהָמָתוֹ וּבְכָל הַיָּמִים הוּא נִתְנַסֶּה וְנִבְדָּק מֵהֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ בְּבְחִינַת עֲמֹר שְׁעוֹרִים שֶׁהוּא הַבְּדִיקָה שֶׁל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל כְּשֶׁצָּרִיכִין לְצַאת מִזְהָמַת מִצְרַיִם וְלִזְכוֹת לְקַבֵּלַת הַתּוֹרָה בְּיוֹם הַחֲמִשִּׁים בְּשִׁבְעוֹת הַקְּדוּשָׁה, כִּי כְּמוֹ שֶׁבְּכָלֵל יִשְׂרָאֵל, כֵּן הוּא בְּפָרְטִיּוֹת אֲצֵל כָּל אֶחָד וְאֶחָד וְהֵבִן הַדְּבָרִים הַיָּטִב, כִּי אִי אֶפְשָׁר לְבָאֵר כָּל זֶה הַיָּטִב, כִּי כָּבֵד דְּבָרָנוּ מִזֶּה הַיָּטִב בְּכֹמָה מְקוֹמוֹת וְאֶף-עַל-פִּי-כֵן עֲדִין יֵשׁ נִסְיוֹנוֹת הָרֶבֶה לְכָל אָדָם בְּעֵינֵינוּ זֶה מֶה שֶׁצָּרִיךְ לְהִתְחַזֵּק שֶׁלֹּא יִפֹּל בְּדַעְתּוֹ בְּשׁוּם אֶפֶן, כִּי כְּמוֹ שֶׁהָאָדָם צָרִיךְ לַעֲמֹד בְּנִסְיוֹן לְבָלִי לִילֵךְ אַחֵר תְּאוֹוֹתָיו בְּהִתֵּר אוֹ בְּאִסּוּר חֹס וְשָׁלוֹם, כְּמוֹ כֵּן צָרִיךְ לְהִתְחַזֵּק לַעֲמֹד בְּנִסְיוֹן אִם כָּבֵד נִכְשָׁל בְּמָה שֶׁנִּכְשָׁל חֹס וְשָׁלוֹם, לְבָל יִפֹּל עַל-יְדֵי זֶה כָּלֵל, כִּי כָּל הַנְּפִילוֹת שֶׁנוֹפֵל הוּא רַק מַעֲשֵׂי בַעַל דְּבָר שְׁרוּצָה לְלַכְדוֹ בְּרִשְׁתּוֹ חֹס וְשָׁלוֹם, עַל-יְדֵי זֶה דּוֹקָא:

וְכָבֵד דְּבָרָנוּ מִזֶּה שֶׁמֶה שֶׁנִּמְצָאִים הָרֶבֶה נוֹפְלִים בְּדַעְתָּם וְאוֹמְרִים שְׂאִי אֶפְשָׁר לָהֶם לִילֵךְ בְּדֶרֶךְ הַיָּשָׁר עוֹד, זֶהוּ רַק מִחֲמַת תְּאוֹתָם וְיִצְרָם הָרַע שֶׁמִּבְקָשִׁים תּוֹאֲנָה וְעִלְיָה

לִפְרֹשׁ מֵאַחֲרֵי הַמָּקוֹם, בְּחִינַת וַיְהִי הָעַם כְּמִתְאַוְנִים, שְׁפִרְשׁ רַשׁ"י, מְבַקְשִׁים עֲלֵיָהּ  
לִפְרֹשׁ מֵאַחֲרֵי הַמָּקוֹם. כִּי כָל אָדָם יֵצֵר לְבוֹ רַע מִנְעוּרָיו, אֲךָ מַחֲמַת אֵימַת הָעֶנֶשׁ הוּא  
מִתְגַּבֵּר בְּכָל פַּעַם לִכְבֹּשׁ תְּאַוּתוֹ, אֲךָ אוֹי לוֹ מִיִּצְרוֹ, אוֹי לוֹ מִיִּצְרוֹ, עַל-כֵּן הוּא מְבַקֵּשׁ  
תּוֹאֲנָה וְעֲלִילָה לִפְרֹשׁ מֵאַחֲרֵי הַמָּקוֹם חֹס וְשָׁלוֹם, כְּדִי שְׂיִכַּל לִילָךְ אַחֲרֵי תְּאַוּתוֹ  
הָרְעוּת חֹס וְשָׁלוֹם, וְהַעֲלִילוֹת וְהַתּוֹאֲנוֹת שֶׁהַבֶּעַל דֹּבֵר מוֹצֵא לְכָל אָדָם רַבּוֹ מִסֵּפֶר כִּי  
אֵין מִסֵּפֶר וְלְכָל אֶחָד מוֹצֵא עֲלִילוֹת מִיַּחֲדוֹת רַבִּים עַל-יְדֵי חֲסָרוֹן הַפְּרָנְסָה וּמִנִּיעוֹת  
הַמוֹנְעִים וְכוּ'. אֲךָ אֶף-עַל-פִּי-כֵן נִפְשׁוּ מְרָה לוֹ, כִּי יוֹדֵעַ שְׂיִצְטָרֵךְ לִתֵּן דִּין וְחֲשָׁבוֹן וְכוּ',  
וְעַל-כֵּן מִתְגַּבֵּר בּוֹ הַטּוֹב בְּכָל פַּעַם לָשׁוּב לַהֲשֵׁם יִתְבָּרֵךְ, אֲךָ בְּשׁוֹם דֹּבֵר אֵינוֹ מוֹצֵא  
לְעַצְמוֹ עֲלִילָה וּפְטוֹר, כְּמוֹ עַל-יְדֵי הַתְּחַבּוּלָה הַנ"ל שֶׁל הַבֶּעַל דֹּבֵר, דֹּהֲיָנוּ מֶה שֶׁמִּפִּילּוֹ  
בְּדַעְתּוֹ בְּכָל פַּעַם וּמִרְאֵה לוֹ בְּכָל פַּעַם כְּאִלוֹ אֶפֶס תִּקְוָה חֹס וְשָׁלוֹם, כִּי הוּא רּוֹאֶה  
בְּעֵינָיו שֶׁכָּבֵר חֲתֵר כְּמָה פְּעָמִים וְרָצָה לְהִתְקַרֵּב אֶל הַקִּדְשָׁה וְנִפְל אַחֵר כָּךְ, כָּל אֶחָד  
כְּפִי מֶה שֶׁנִּפְל וְכֵן הָיָה כְּמָה פְּעָמִים בְּלִי מִסֵּפֶר. וְעַל-כֵּן הוּא פְּטוֹר בְּעֵינָי עַצְמוֹ עוֹד  
מִלְּחֹתֵר עוֹד חֲתִירוֹת לָשׁוּב לַהֲשֵׁם יִתְבָּרֵךְ, אֲבָל בְּאַמֶּת כָּל הָרַעֲיוֹנִים וְהַמַּחֲשָׁבוֹת  
הָאֵלֶּה הֵם רַק מַעֲשֵׂי בַעַל דֹּבֵר שֶׁמוֹצֵא לוֹ עֲלִילָה לִפְרֹשׁ מֵאַחֲרֵי הַמָּקוֹם חֹס וְשָׁלוֹם,  
כְּדִי שְׂיִלֵךְ אַחֲרֵי תְּאַוּתוֹ חֹס וְשָׁלוֹם, כִּי בְּאַמֶּת אֵין שׁוֹם יֹאשׁ בְּעוֹלָם כָּלָל, כְּאֲשֶׁר צִעַק  
רַבֵּנוּ זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָּה קוֹל גָּדוֹל וְלֹא יֹסֵף (בְּזֶה הַלָּשׁוֹן, גִּיּוּאֵלְד! זֵיט אֵיין נִישְׁט מִיֵּאָשׁ.  
וּמִשֶּׁךְ מֵאֵד תִּבֵּת 'גִּיּוּאֵלְד' וְכוּ'), כִּי כָל אָדָם צָרִיךְ שְׂיַעֲבֹר עָלָיו הַרְבֵּה הַרְבֵּה קִדְּם  
שְׂזֻכָּה לְכַנֵּס אֶל הַקִּדְשָׁה וּכְמוֹ שֶׁעָבַר עַל אָדָם הָרֹאשׁוֹן מֵאֵה וּשְׁלֹשִׁים שָׁנָה שֶׁרָצָה  
לָשׁוּב וּדְיָקָא בְּכָל אֵלּוֹ הַק"ל שָׁנָה בָּאוּ רוּחוֹת וְכוּ' וְחֲמָמוּ אוֹתוֹ וְכוּ', כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ  
רַבּוֹתֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבִרְכָּה וּבִדְאִי נִחְלָשָׁה דַּעְתּוֹ מֵאֵד מֵאֵד בְּכָל פַּעַם, כִּי כָבֵר הָיָה לוֹ  
יֵצֵר הָרַע גָּדוֹל, כְּמִבְּאֵר בְּדִבְרֵי רַבּוֹתֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבִרְכָּה וּבִדְאִי רָצָה הַבֶּעַל דֹּבֵר  
לְהַפִּילוֹ בְּדַעְתּוֹ בְּכָל פַּעַם, אֲבָל הוּא הַתְּגַבֵּר כִּנְגָדוֹ בְּכָל יַעַת וְלֹא הֵנִיחַ דְּרָכֵי תְּשׁוּבָתוֹ  
שֶׁעֶסֶק בָּהֶם בְּכָל הַק"ל שָׁנָה עַד שְׂזֻכָּה בְּסוֹף הַק"ל שָׁנָה לְהוֹלִיד בְּדַמּוּתוֹ בְּצִלְמוֹ אֶת  
שֵׁת שֶׁמִּמֶּנּוּ הִשְׁתַּת הָעוֹלָם וַיֵּצְאוּ מִמֶּנּוּ הָאֲבוֹת וּמִשָּׁה וּמִשִּׁים וְכוּ' וְאֶף-עַל-פִּי שֶׁחֲטָא  
אָדָם הָרֹאשׁוֹן עַדִּין צָרִיכִין לְתַקֵּן בְּכָל דּוֹר וְדוֹר, אֶף-עַל-פִּי-כֵן אִם הוּא בְּעַצְמוֹ לֹא הָיָה  
מִתְגַּבֵּר לְתַקֵּן מֶה שֶׁתִּקֵּן הָיָה קִשָּׁה מֵאֵד לְתַקֵּן וְגַם לֹא הָיָה זֻכָּה לְמֶה שֶׁזָּכָה, אֲבָל  
עַל-יְדֵי הַתְּחַזְקוֹת וְהַתְּגַבְּרוֹת לָשׁוּב לַהֲשֵׁם יִתְבָּרֵךְ בְּכָל הִירִידוֹת וְהַנִּפְּלוֹת שֶׁעָבְרוּ  
עָלָיו זָכָה שֶׁנִּפְטָר בְּשֵׁם טוֹב, כִּי הָיָה כָּל יְמָיו צָדִיק וְחָסִיד גָּדוֹל, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ  
זְכָרוֹנָם לְבִרְכָּה, כִּי זֶה עָקֵר הַנִּסְיוֹן שֶׁל הָאָדָם שְׂיִתְחַזֵּק אֶת עַצְמוֹ בְּכָל הִירִידוֹת  
שֶׁבְּעוֹלָם, רַחֲמָנָא לְצִלָּן, בְּכָל מֶה שְׂיַעֲבֹר עָלָיו שְׂתַמִּיד בְּכָל יוֹם וּבְכָל יַעַת יִתְחַלֵּל  
מִחֲדָשׁ וַיִּרְגִּיל אֶת עַצְמוֹ בְּשִׂכְחָה לְשַׁכַּח מֶה שֶׁעָבַר עָלָיו וַיִּדְמָה בְּדַעְתּוֹ כְּאִלוֹ נוֹלֵד  
הַיּוֹם וְכוּ', וְכִמְבָּאֵר בְּדִבְרֵינוּ כְּמָה עֲצוֹת וּדְרָכִים נִפְּלָאִים בְּעֵנֵין זֶה אֵיךְ לְחַזֵּק אֶת  
עַצְמוֹ בְּכָל יַעַת, עֵין שָׁם, יַעֲרֹב לָךְ לַעֲד: